

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 240, 26 januari 2007
www.arbetarmakt.com
Arbetarmakt, svensk sektion av

Reaktionens spjutspets

Det går snart inte en dag utan att företrädare för Folkpartiet ger ännu ett bevis på att liberalismens företrädare numera är reaktionens spjutspets. Övriga borgerliga partier har inte gått till vänster, men fp har under Leijonborgs tid som partiledare glidit allt längre åt höger. Partiet är ännu inte öppet rasistiskt som Dansk Folkeparti, men många av partiets förslag är helt i linje med den rasistiska och antimuslimska våg som sköljer över Europa.

I södra Stockholm har nu flera stadsdelsnämnder fått en ordförande som är folktopartist. I Liljeholmen-Hägersten är nu en kurdisk före detta vänsterradikal som blivit folktopartist ny ordförande. I det etniskt mycket blandade Skärholmen har en folktopartistisk skolman tagit över som ordförande i stadsdelsnämnden.

Men det är i Skåne som folktopartisterna utmärker sig mest. Hittills, är det kanske bäst att tillfoga. Liberala kommunalpolitiker tävlar med den reaktionära opinion som i Skåne organiseras av Sverigedemokraterna och lokala rasistpartier. För inte länge sedan förordade en folktopartistisk dam från Malmö att skolelever bara ska få tala svenska i klassrummet. Bakom förslaget, som avvisades av den s-dominerade majoriteten i Malmö, låg inte någon omsorg om att öka kunskaperna i svenska. I stället är det så kallade ordningsproblem som motiverar förslaget. Om läraren inte förstår allt som eleverna säger, hur ska läraren då kunna hålla ordning i klassrummet?

Det dröjde inte länge innan det visade sig att folktopartister och andra redan genomfört ett liknande förslag i Landskrona på Gustav Adolf-skolan. De ordningsproblem som avslöjades nyligen och som resulterade i att 28 elever avstängdes har pågått en längre tid. Förbudet att tala annat än svenska i skolan motiveras även här utifrån ordningens upprätthållande. Det påstås att elever hotar varandra på andra språk än svenska. Om eleverna måste tala svenska, så tycks logiken vara bakom förbudet, kommer de som hotar att avslöja sig.

Det finns flera slutsatser man kan dra om tillståndet i skolorna i Landskrona. Det förefaller exempelvis inte finnas några lärare som talar något annat språk än svenska. En lösning på problem med hot på olika språk är givetvis att se till att lärarkåren någorlunda motsvarar sammansättningen bland eleverna. Lärare med till exempel bosnisk eller albansk bakgrund skulle kunna gripa in och räta ut besvärliga och hotfulla situationer.

I stället införde skolan förbud mot andra språk, vilket naturligtvis motiverades utifrån elevernas bästa. Samma argument användes för inte så många decennier sedan för att förbjuda barnen i Tornedalen att tala sin variant av finska.

De akuta problemen i Gustav Vasa-skolan i mitten av januari – när smällare kastades inne i skolan – behandlas – om man ska gå efter medias rapportering – enbart som ett ordningsproblem. Ingen av de ledande politikerna i Landskrona tycks komma på tanken att problemen kan ha med skolmyndigheternas inställning till elever med annat modersmål att göra. En folktopartistisk politiker från staden uttalade sig till och med i radio och hävdade att problemen inte gick att lösa om inte "andra människor" flyttar till Landskrona.

Nu uppdragas ännu ett exempel på att relationerna mellan många ungdomar i Landskrona och myndigheterna präglas av starka motsättningar. Myndigheternas svar är alltid mer repression.

Det handlar nu om en konsert 2006 där rapduon Emilush & Caustic uppträdde i Landskrona. I en av texterna heter det att "alla i Landskrona hatar poliser" och att "vi ska starta krig mot snuten". Duon anmäldes av poliser som var närvarande vid konserten och rättegång väntar.

Nu är det bara att invänta nästa folktopartist som ställer sig upp och säger att det är rapparnas fel att det är problem i skolorna och att ungdomar inte älskar polisen. Det är ju ett välkänt argument i andra västeuropeiska länder. Den franske inrikesministern Sarkozy – högers kandidaten i det stundande presidentvalet – ville under kravallerna hösten 2005 rensa franska förorter med tryckluftsspruta för att få bort allt slödder som lyssnar på rapparna.

Folkpartiet talar ofta om att vi ska närma oss Europa och bli en del av EU:s kärna. Leijonborg, Björklund, Sabuni, Rojas och alla de andra förespråkarna för en gammal kadaverdisciplin i skolan och på gator och torg är nu på väg att inordna sig i kören av reaktionära röster i EU som förespråkar hårdare tag mot muslimer, ungdomar och andra uppstudsiga delar av befolkningen.

Assimilera er eller stick, är budskapet. Invandrare är per definition ett problem. Om skolan i Landskrona inte klarar av sitt uppdrag, då är det elevernas fel – men märk väl, inte alla elevers fel, utan bara vissa som råkar ha ett annat modersmål...

Ännu så länge finns det myndigheter som bromsar de mest vildsinta förslagen från folktopartister. Skolverket har konstaterat att förbud mot andra språk än svenska i skolan är inte förenligt med lagar och regler. Inte heller får man förbjuda elever att ha huvudduk – som en skola i Umeå försökte göra. Men hur länge håller den fördämningen?

För att skydda skolan från alla reaktionära folktopartister måste arbetarrörelsens och elevernas organisationer organisera motstånd mot den rasistiska offensiv som gömmer sig bakom deras snack om ordningsproblem. Det stora problemet för den svenska skolan är bristande resurser och alla folktopartistiska politiker, från Björklund och nedåt, som tagit entreprenad på skolfrågor – inte eleverna.

POM

Rapport från möte med Förbundets internationella ledning

Under veckan efter nyår samlades medlemmar i Förbundet för Femte Internationalens internationella exekutivkommitté (IEK, förbundets ledning) för att diskutera perspektiv för världssituationen och om förbundets uppgifter den kommande perioden. Vi utvärderade också vårt arbete under perioden som gått sedan Förbundets världskongress (juli, 2006) och antog dessutom ett dokument kallat "Teser om kommunistisk organisation" efter mycken diskussion.

Sammanfattningsvis var IEK en bra mätare på den goda kampstämning som präglar Förbundet, och utvärderingen

var ett bevis på att vi klarat omställningen efter den splittring vi genomled i somras (då en minoritet, huvudsakligen i den brittiska sektionen, bröt med organisationen) med gott resultat. Vi är förvisso mindre idag antalsmässigt, och har tvingats ta flera steg tillbaka på det organisatoriska planet som en konsekvens av att mindre ekonomiska resurser nu står till vårt förfogande (flera av de f.d. kamraterna var stora bidragsgivare), men står likväl rustade inför framtida utmaningar med en klar förståelse och med många nya unga entusiastiska kamrater i våra led villiga till självuppföring.

Diskussionen om den politiska världssituationen tog sin utgångspunkt i den vändpunkt som det finns fog för att tala om i världssituationen i och med Israels nederlag mot Libanon, USA:s numera offentligt uppmärksammade katastrof och nederlagsstrategi i Irak och den fortsatt växande mycket påtagliga radikaliserings i Latinamerika, markerad av Chavéz valseger och tal om att fortsätta vägen mot socialism. Ännu mer betydelsefullt ändå är arbetarupproret i Oaxaca i Mexiko som ledde till upprättandet av Oaxacakommunen i juni förra året. Denna led nederlag som en konsekvens av i första hand den mexikanska borgerliga statens massiva repression och i andra hand för att upproret inte spred sig, vilket i sig är kopplat till krisen vad beträffar avsaknaden av ett revolutionärt ledarskap.

Den senaste utvecklingen har i all sin tydlighet bekräftat de politiska och ekonomiska perspektiv som antogs på förbundets världskongress i somras. Det nuvarande uppsvinget i världsekonomin är knappast början på en längre våg av obegränsad expansion utan sker alltjämt mot bakgrund av fortsatt kris och nedgångstendenser som ett underliggande strukturellt problem för kapitalismen. Långt ifrån att enbart verka stabiliserande bäddar det nuvarande uppsvinget, som förvisso mycket väl kan komma att fortsätta ett tag till, för en fortsatt stegring av obalanser i världsekonomin, inte minst mellan USA och Kina.

USA:s roll som ekonomisk, politisk och militär hegemon i världen är alltmer ifrågasatt på flera olika plan och supermaktens oundvikliga försvagning bäddar på sikt för en upptrappning av den inomimperialistiska rivaliteten som i nuläget hålls under mattan som en konsekvens av nuvarande styrkeförhållanden och motsättningarnas omogna karaktär. Mot bakgrund av denna kontext diskuterades inte minst situationen i de olika europeiska länderna där borgarklassen i flera fall försöker gå på offensiven mot arbetarklassen som en del i projektet att stärka sin roll på världsmarknaden mot sina globala konkurrenter.

En stor del av diskussionen handlade också om krisen i och med den nuvarande ledningen för arbetarrörelsen. Det reformistiska ledarskapet, representerat såväl inom den gamla socialdemokratins som i de stalinistiska och centristiska partiernas praktik, spelar en avgörande roll i att hålla tillbaka mycket av den potential som den allmänna radikaliserings av arbetare och ungdomar framalar.

Men i denna sin roll öppnar också reformismens tillkortakommanden upp ett utrymme till vänster när kampen polariseras. Tendenser till en sådan utveckling är tydliga i ett land som Italien, där arbetarklassen nyligen gått ut i stora protester och strejkaktioner mot den borgerliga folkfrontsregeringen som innesluter det italienska kommunistpartiet (Rifondazione Comunista), det parti som många arbetare och radikala ungdomar ser upp till.

Utvecklingen i Italien visar att radikaliserings av den italienska arbetarrörelsen efter de senaste åren av kamp innebär att den inte nöjer sig med smulor från de rikas bord eller för den delen nyliberala attacker från Prodi, även då dessa sker med kommunistpartiets godkännande. Ett annat uttryck för tilltagande polarisering är framväxande oppositionella strömningar inom den tyska arbetarrörelsen som reagerar på reformisternas försök att avleda kampen från den oundvikliga konfrontationen med SPD.

I den antikapitalistiska rörelsen kommer reformisternas dåliga ledarskap till uttryck i formen av en växande antiimperialistisk opposition som förenar sitt krav på konkret solidaritet med motståndet i Mellanöstern med kritik av de existerande byråkratiserade strukturerna inom sociala forum-rörelsen. F5I ser som sin uppgift att fortsätta internera i dessa rörelser och resa frågan om behovet av Femte Internationellen i förhållande till de konkreta uppgifter som rörelsen stöter på.

Vi kommer konkret också involvera oss i en internationell kampanj för att mobilisera så många som möjligt till protesterna mot det imperialistiska G8-toppmötet som hålls i Tyskland (Heiligendamm) i början av juni och där verka för bättre samordning mellan oppositionella krafter och enighet i avgörande frågor som avvisandet av kompromisser med borgerlig politik och borgerliga regeringar, aktiv solidaritet med motståndskampen i Mellanöstern osv.

Diskussionen om perspektiv utgick från ett dokument med titeln "Sprickor i den amerikanska världsordningen – teser om världssituationen", vilket nu översatts till svenska och återfinns i förra nyhetsbrevet (239).

På sikt kommer Arbetarmakt också att översätta teserna om kommunistisk organisation. Dokumentet är en substantiell samling av teser som diskuterar kommunisters uppgifter i organisationsfrågan. Särskilt intressant för en allmänt intresserad vänsterpublik torde den del vara som handlar om relationen mellan parti och klass, om vad som konstituerar klassmedvetande och hur man kan förstå förhållandet mellan en revolutionär förtrupp och de skikt inom arbetarklassen som ännu inte dragit sådana långtgående slutsatser. Här åskådliggörs skillnaderna i de olika synsätten inom arbetarrörelsens olika traditioner på ett klargörande sätt och med återblickar på de tidiga marxisternas diskussioner rörande detta delikata ämne. Inte minst utreds frågan om vilken organisation arbetarklassen behöver i förhållande till olika centristiska strömningars urvattnande och förfalskande av de leninistiska organisationsprinciperna, och även i relation till stalinismens och socialdemokratins attityder i organisationsfrågan.

En intressant redogörelse för de olika sektionernas nuvarande ställning och möjligheter ägde rum inom ramen för utvärderingen. Våra tyska kamrater berättade om sitt arbete inom den vänsteropposition som växt fram inom "Valalternativet för social rättvisa" (WASG – det parti som bildats som ett uttryck för missnöjet med den tyska socialdemokratins radikala högergir de senaste åren) och om sitt framgångsrika arbete i att vinna en publik för förbundets idéer i en miljö präglad av aktivister ur de arbetslösa rörelse och arbetarrörelsens radikalare led.

Vår tyska sektion är den enda gruppering inom oppositionen som argumenterar för behovet av en revolutionär politik till skillnad från de centristiska krafter som finns med i oppositionen (bland annat Rättvisepartiet Socialisternas tyska systemorganisation) som i och med sin ovilja att göra detsamma istället spelar en osjälvständig opportunistisk roll på det politiska planet.

De brittiska kamraterna förlorade en stor del av sina fackligt aktiva i och med splittringen men berättade ändå om goda försök att internera i den rörelse som för nuvarande håller på att växa fram mot Blairs långtgående angrepp på den offentliga sektorn. Ungdomsorganisationen REVOLUTION har också gått fortsatt framåt i England och i dess ledning finns ett skikt mycket lovande unga kamrater som leder och organiserar arbetet på ett mycket självständigt vis.

Också i Österrike kan förbundet stoltsera med att ha lagt grunden för ett mycket framgångsrikt arbete för att organisera ungdomen i Wiens proletära delar. Så sent som i höstas tog man ett lyckat initiativ till skolstrejk för att protestera mot USA-imperialismen och stora mobiliseringar har också riktats mot högerpopulismen och rasismen i landet. Vår österrikiska sektion har också profilerat sig som en viktig politisk

kraft i den antiimperialistiska miljön och har ett gott samarbete med andra grupper till vänster om de etablerade reformistiska partierna.

Det finns så klart även platser där radikaliseringen eller nivån på angreppen från borgarna ligger på en lägre nivå än det som utgör den generella tendensen i många länder. I Tjeckien ligger klasskampen på en relativt låg nivå och vänstern har svarat mycket defensivt på exempelvis regeringens kriminalisering av kommunistiska ungdomsförbundet i höstas. Våra tjeckiska kamrater intervenerar där tillfälle ges och bedriver ett arbete bland ungdomar och inom vänstern.

I ljuset av allt detta diskuterades också Arbetarmakts arbete i Sverige och den politiska situationen som uppstått i och med tillträdet av den öppet borgerliga regeringen i och med höstens val. Arbetarmakt kommer snart, i slutet av februari, att arrangera sitt årsmöte där vi kommer att anta perspektivdokument på situationen i Sverige i förhållande till omvärlden och dessutom besluta om våra framtida prioriteringar.

GW